

[Niels Ravn.]

sætte sig, at dette lovforslag gennemføres, skal vel forstås på den måde, at ministeren heller ikke stiller forventninger til, at vi vil kunne få støtte fra FEOGA-fonden til den lovgivning, der her er tale om. Sådan forstår jeg i hvert fald ministerens fremsættelsestale.

Når det bebudes i fremsættelsestalen, at vi vil få en lov til afløsning af den såkaldte rentesikringslov, der udløber den 1. april i år, så kan jeg ikke lade være med at sige, at så er det i allerhøjeste grad en sag, der hæster, hvis vi ikke den 1. april skal komme ud i et tomrum. Så vidt jeg er orienteret, er vi allerede ude i et tomrum, idet midlerne i henhold til den lov, vi har, er sluppet op. Hvordan det tomrum skal udfyldes, ved vel ingen, men hvis vi den 1. april står i den situation, at vi overhovedet ingen lov har, ja, så bliver problemerne da i hvert fald væsentlig større, og der er jo ikke lang tid, vi har i dag den 6. marts. Nok har vi en meget dynamisk og effektiv formand for folketingets landbrugs- og fiskeriudvalg, der kører os alle i stramme tøjler og sørger for, at vi holder os til dagsordenens punkt og prikke, og som heller ikke tolererer, at ministre kommer for sent til samråd osv. Det er alt sammen i orden, men der skal da tid til alting, og formanden er jo også af den indstilling, at vi skal have tid til at gennemgå det stof, som foreligger. Jeg mener altså, det må være en hastesag, hr. minister, at det bebudede lovforslag nu kommer til at ligge på folketingets bord. Jeg har en fornemmelse af, at det bliver et omfattende lovgivningsværk, der bliver tale om, så det kan efter min bedømmelse ikke udskydes ret meget længere.

Med hensyn til selve lovforslaget er vi indforstået med, at de afsnit af loven, hvorefter der indtil nu har været ydet støtte til drivhuse og investeringer i gartneribrugets produktionsbygninger, nu tages ud. Det kan jo ske efter det lovforslag, der for lidt siden var til behandling, og derfor er det rimeligt og også efter vor opfattelse i orden, at dette sker.

En af de principielle ændringer i lovforslaget, som jeg lige skal sige et par bemærkninger om, er jo, at den gældende lovs § 13, hvorefter der stilles krav om, at der før statsfinansiering skal være optaget det, man kalder

størst mulig privat finansiering, foreslås slettet. Jeg ved da godt, at der har været visse administrative vanskeligheder med denne paragraf, men jeg finder på den anden side, at vi i jordlovsudvalget i og for sig har fundet frem til en fornuftig administration af loven. Nu bebuder ministeren, at ganske vist ophæver man paragraffen, men man vil følge fremsættelsestalen udstøede en bekendtgørelse, hvori det bestemmes, at ansøgerne i rimelig udstrækning skal udnytte eventuelle prioriteringsmuligheder. Vi må have klaret op i udvalget, hvad ministeren forstår ved „i rimelig udstrækning“, når det drejer sig om at udnytte eventuelle prioriteringsmuligheder.

I den konservative folketingsgruppe finder vi, at de nugældende regler, sådan som de har været administreret af statens jordlovsudvalg, i og for sig har været i overensstemmelse med det, som ministeren her siger. Det er da muligt, at man så ikke vil kunne udnytte alle de midler, der er til rådighed. Nu vel, men alle er vel enige om, at vi lever i en sparetid, og skulle der her kunne spares midler, mens vi på anden vis — og det er det, der er opgaven nu — får midler til den landbrugsstøtte, vi på disse områder vil gennemføre via den fælles jordbrugsfond nede i Bruxelles, så vil vi i hvert fald i den konservative folketingsgruppe hellere se en sådan udvikling. Derfor peger jeg altså på, at vi ikke kan acceptere, at man uden videre stryger den paragraf; det er noget, vi nærmere må se på i udvalget, hvad det er, ministeren vil sætte i stedet.

Der er en anden ting, som jeg også var inde på tidligere i dag. Det er i relation til lovens § 18, hvor der i dag nævnes de forskellige formål, hvortil der kan ydes støtte. Der indsætter man nu et nyt nr. 4, der lyder:

„... hvis det er særlige tilfælde skønnes hensigtsmæssigt af hensyn til bevarelse af landskabet eller det landbrugsmæssige miljø“.

Her har vi igen denne utålelige sammenblanding af kompetencemuligheder for de forskellige ministre. Hvis jeg tager de lovforslag under ét, som vi i dag behandler i folketingets landbrugs- og fiskeriudvalg, så er jeg nået frem til, at der er i hvert fald mindst 4 ministre involveret. Der er ministeren for offentlige arbejder, der er ministe-